

PROGALC.

Ilustrovan zabavni list.

Številka 15.

Izdaje in ureduje SREČKO MAGOLIČ.

Leto II. 1887.

Osveta.

Spisal R. C-n.

edaj smo ga zakopali! Res, škoda ga je bilo, pravim, škoda! Ubogi Jaka, dober človek je bil, to pa to! Nu, zato pa mu tudi nisem tako globoko groba izkopal, kakor drugim, da ga zemlja ne bo težila in pa, da bo na sodnji dan lože vstal. Kaj pravite pa vi, sem li pravo učinil?"

„Mislim da.“

„Nu, jaz pravim tudi; pa še nekaj vam povem, pravim, še nekaj; pa me žeja.“

„Nu, jaz ga bodem pa plačal, žganega ali pa onega rujnega, kakor vam drago, Mihec.“

„Janez, prinesi onega nedolžnega, prinesi; nedolžnega pravim, kakor ga je óni pil, nu

Noe so mu rekali, menim, kaj ne, da?"

„Bo že tako, že!“

„I nu, saj pa tudi pravim, da marsikaj vem, česar niti naš gospod ne vedó, ako se ne motim,“ dé Mihec vesel, ko vidi pred seboj steklenico rujnega. Krčmárju Janezu pa z roko namigne, češ, le-tá tù ga bode plačal.

„Večkrat sva ga pila z Jako, pa še ne takega pravim, da ne, gospod! Zdaj je pa revež tam, kjer muh ni, pravim! Videli bodete, gospod, kako se je znal Jaka maščevati, to pa to, znal se je, pravim, znal!“

Rodil se je góri v Trubčevij hiši, pod ónim vinógradom, kjer so trte lansko leto tako slabo obrodile. Že otrok je bil tako izurjen v pretepanji, da smo se ga vsi bali; ko je pa dorastel, ni mu bilo para v treh vaseh, pravim, v treh. Vesel je zavriskal sred vasi, ko je šel k ljubici v vas, mi pa smo dejali, tá pa, tá. I, prav smo imeli, gospod, pravim, prav. Pred njim, ne za njim ni hotel cesar imeti nikogar iz naše vasi, kar jaz pametujem, njega pa je bil zelo vesel.

Vsakdo pa ina svoja dobra in slaba svojstva, pravim, kaj ne da, gospod? Nu, dobro, Jaka tudi. I veste kaj? Bil je pa, primaruha, dober kruhojedec, dober pravim! Stari Trubčev pa se je hvalil, da so mnogo moke prihranili med tem, ko je bil Jaka

pri vojakah, hvalil se je, pravim. Le poslušajte, kam ga je kruh pripravil, pravim, poslušajte!

Bilo je nekoliko po prihodu Jakovem od vojakov. I, držal se je, pravim, držal, da malokdo tako. Zadaž na čevljih je prinesel s seboj nekega vruga, kateri mu je neprenehoma rožljaj. Mi smo se pa čudili in z nami še Matevž Smolarjev, kateri je s svojim košem že pol sveta premeril, pa še ni takega vruga videl. In ponosni smo bili na Jako vsi, sosebno pa mi, fantje. V nedeljo po maši pa se je vstavljal Jaka pred cerkvijo s smodko v ustih, pravim, in ogledoval je po podedovanej navadi, kako se je ta ali ona izpremenila v zadnjem časi. Lepa navada, kaj ne. Nu, pravim, da. Naša dekleta pa so ga nekaj rajša videla, kakor pa nas, in držal se je Jaka, pravim, držal, da ni rad govoril z vsakim, kakor nekdaž.

Srkali smo ga mi fantje gori pri Koci neko nedeljo popoldne, ko pride Jaka nekaj tožen k nam. Ponudim mu piti, pa on ni hotel.“

„Ne pijem; lahko si ga sam kupim,“ pravi Jaka ter sede k drugej mizi.

„Joh, kako sem bil jezen! Pokleka ti vojaška, konjska smrt, pravim zase; od mene ne boš pil, ti bom že jaz pokazal, pravim, jaz ti bom in tvojo ošabnost ti bom tudi pregpal.“

Služil sem takrat doli pri Strugarjevih, onih bogatih, pravim. Gospodaril je pa takrat še pokojni Martin, Bog mu daj nebesa! Dober mož je bil in njegova hči vam je bila prava pravcata krasotica cele vasi, cele, pravim. I, vedite, meni se je tudi jelo nekaj mešati v glavi; pregrešno, pravim, Mihec, bilo bi misliti na Amalijo, ko jo je stari že drugemu obljubil. Onemu bogatemu Pečjaku, pravim, namenil jo je dati, ki ima ono dolgo hišo konec vasi. Opustil sem tedaj one pregrešne misli!

Bilo je začetkom jeseni. Pokosili smo senožet doli v Dobravah in suho senó smo naložili na voz. Voz je bil baš v senci velikega drevesa; slišiš, Mihec, pravim, čas imaš, prav bi pa tudi bilo, ko bi si nekoliko oddahnil. Meni nič, tebi nič, zlezem na voz. Malo časa, pravim, bil sem na vozi, ko čujem polu spé, polu bdé, pogovor. Bes te plentaj, pravim, kdo pa je? in počasi dvignem glavo kvišku. Primaruha, da sem se kar v jezik vjel, v jezik, pravim. Trubčev Jaka se je pogovarjal z našo Amalijo.

Mislite, kaj bi bil rekel stari Martin! — Le tiho bodi, Mihec, pravim, pa poslušaj, ako moreš kaj, škodilo ti ne bo, pravim, to pa ne. Tako lepo pa je znal govoriti samo Trubčev Jaka in nihče drugi; še našega gospoda bi bil prekosil, primaruha, da bi ga in bi ga. Jaz sem pa poslušal, kako sta si dopovedovala, da bi bilo lepo in prav, ako bi se ona dva poročila in še mnogo družega, pravim. Jaz sem pa stiskal na vozi pest, obetujé jima, da se ne bode nikdar zgodilo, dokler živi hlapec Mihec.

Potem pa si je Amalija naložila nekoliko kolov, katere sem bil jaz popred od mladih dreves izril, ter odšla sta vsak svoj pot.

„Pa k nam pridi, Jaka, nekoliko vasovat nocoj, kruh bomo pekli, pomeniva se lahko o čem,“ rekla je Amalija odhajaje.

In od tedaj je bilo Jaka videti večkrat pri nas; kadar so pa naše gospodinje pekle kruh, tedaj ga pa gotovo ni manjkalo, pravim, in ga ni. Rad je Jaka hruh jedel, posebno, če je bil gorak. Razodel sem svojo misel Pečjaku, on pa mi ni hotel verjeti, češ, Jaka zahaja bolj zarad kruha, kakor pa Amalije k vam. S tem pa nisem bil zadovoljen, pravim, in nisem bil, želel sem se maščevati nad Jakovo ošabnostjo. Ko pa se je tudi Pečjakovo potrpljenje bližalo koncu, napravila sva mu jo, da ni nikamor več zahajal, nikamor, pravim, niti k nam, niti drugam. Tako sem se jaz maščeval zarad razžaljenja moje časti, Jaka pa drugače in bolj moško, bolj moško, pravim, kakor jaz.

Bližal se je dan vseh svetnikov in verjemite mi, da je že mrzlo prihajalo, mrzlo, pravim. Bližal se je pa tudi dan mojega maščevanja. S Pečjakom sva bila že popred vse poskrbela, vse, pravim. Podkupila sva bila Jakovega brata, s katerim se nista nič kaj prijazno gledala; bila sta si, kakor pes in mačka.

Noč je bila temna in veter je mrzlo pihal. Nebo se je bilo pooblačilo. Jaka je hodil večkrat po kokošje spat. Res je, kar pravim; tudi oni večer je že glasno smrčal na mrví, ko ga je prišel brat Tone buditi.

„Hejo, Jaka, nocoj si pa že lepo priložnost zamudil!“

„Káko neki?“

„Pri Strugarjevih so pekli.“

„Kako je to! Saj bi bil jaz bolje vedel, nego ti, ko bi bilo le res.“

„Kaj ne bi bilo res, saj sem sam videl.“

„Kaj pa je rekla Amalija; ali ga je zame kaj prihranila?“

„Nu, tebe je pogrešala; toda prihranila ti ga je še lep kos, to sem videl; a kaj pomaga, ker ni nikdar tako slasten, kakor baš takrat, ko ga vzemó iz peči. Pa saj še ni vse zamujeno, Jaka, še ne!“

„Ali bi dejal ti?“

„Vsekako še ne; ker mi je rekla, če je več ne dobiš v hiši, da — — pa saj veš, kje.“

„Lestvico nastaviti na okno, kaj ne, Tone; dalo bi se, dalo.“

Tone je pa umolknil, ker je vedel, da pojde, če tudi bi grmelo in treskalo. — S Pečjakom sva molče pričakovala izida najine nakane.

Nu, čakala nisva dolgo, pravim. Ko je Jaka mislil, da bi moral Tone že zaspati, zmuzne se s postelje.

„Morebiti je pa vender le res,“ godrnja zase ter se pripravlja na pohod. S Pečjakom sva jo potegnila dôlik Strugarjevim.

Hitro za nama jo primaha Jaka vojaških korakov na dvorišče, ko pa ne vidi v hiši luči, gre po lestvo ter jo nasloni na okno, kjer je spavala Amalija. Gledal je pa dobro, pravim, da bi se mu ne bilo ponesrečilo, ker lahko, prav lahko, pravim, padel bi bil v mlako, katera je bila nekoliko od okna strani. Potrkal je in probudil Amalijo.

Med tem sva bila s Pečjakom prilezla prav pod lestvo.

„Nu, Amalija, ali si ga kaj prihranila, ali si ga, k-a-a j?“

„Koga?“

„Saj ste ga pekli, kaj ne? I, mislim — —“

Štrbonk! v mlako vojak Jaka! Kakor bi bil padel iz nebes, pravim, iz nebes! Ubogi Jaka, smilil se mi je, smilil, pravim, in žal mi je bilo, da sem se maščeval nad njim, ko sem ga videl, kako se je valil v prebivališči žab in krot. Le-tu je klical vse svetnike na pomoč, pa nobenega ni bilo, pravim, nobenega. Izkobacal se je bil pa le vender na suho ter odnesel mokre peté, mokre, pravim.

Pozneje pa ni hodil več nikamor vasovat, samec je ostal, samec do zadnje ure, pravim, tako se je znal maščevati Jaka! Vidite, gospod, ako bi se bil tudi jaz tako, da bi ne bil nikdar nobene pogledal, bilo bi gotovo bolje zame. Joh, saj pravim, znorel sem bil, znorel, ko sem vzel Nežo Lisjakovo; ta me je spravila v nič, ta!

Z Jakom pa sva bila pozneje dobra prijatelja, dobra, pravim. Stari Trubčev bil je zapustil premoženje mlajšemu sinu Tonetu, Jaka bil je pa zadovoljen z malim; da mu je priletelo kaj okroglega v žep, da mu kruha ni manjkalo, pa je bil vesel in živel je, kakor naš gospod, in je, pravim.

In večkrat mi je plačal kaj žganega, denarja je vedno imel in ga je. Pila sva ga, pila, dokler ni bila steklenica prazna — kakor je zdaj ta-le naša, pravim.“

Dobre sanje.

Vseh devetdeset številc sem videl napisanih nočoj v sanjah; ni vrag, da ne bi terne zadel.

Trnje in koprive.

Piše S. M—č.

6.

Ves teden, revež, truda omedlelaš,
Denès pa si zaslužek ves zapil;
In zdaj še vriskaš in vesel prepevaš!
O vem, da ne bi, ko bi trezen bil.

7.

Kedor prijateljem preveč zaupa,
Medú užije malo, mnogo strupa.

8.

„Zdravstvuj, prijatelj!“ pravijo, kdor jim verjame;
Jaz ne, ker vem, da mislijo: „Vrag naj te vzame!“

9

Jedva solzo prvo si otareš,
Druge že ti lica porosé;
Pústi jih tedaj in ne otiraj.
Enkrat same se ti posušé.

10.

Kadar se jočeš in tožiš bridkó,
Koliko, revež, trpiš;
Mnogi ti le odgovarja hladnó:
„Bodi vesel, da živiš!“

11.

Življenja steza je s trnjem posuta,
Po njej hoditi more le noga dobro obuta.

12.

Mogotcem.

Mogotci, ki se živite z glavó,
Nikdár ne iščete družbe med nami;
Zato, seveda, samo zato,
Ker mi si služimo kruh le z rokami.

Ogibajte nas se, saj nič ne dé,
Ravnajte le, kakor um vam pravi;
Res žuljave mi imamo roké,
A vi imate pa žulje v — glavi.

Dober pripomoček.

Ko se je Mirko Komar zgodovine učil, pa si ni mogel letnic zapomniti — delal je vozle na žepno ruto . . .

Zelo laskavo.

Nekoč gredo vaški paglavci na prižnico. Na nesrečo pride cerkovnik v cerkev. Ko nepoklicane pridigarje ugleda, zakriči nad njimi: „Ali mi greste s prižnice, mrcine grde. Ali mislite da je prižnica za take bedake.“ —t—

Dvoumno.

Gospod M., že bolj priletan in bahast, dejal je v družbi: „Verjemite mi, gospóda, da sem bil s petnajstimi leti tako pameten, kakor sem sedaj.“

„Verujemo,“ dé nekdo zlobno. „Saj se vam še sedaj pozna.“ —t—

Dobro.

Gospod: „Kaj pa vi tu beráčite; saj sem vas ravnokar videl pijanega.“

Berač: „Baš zato, milostljivi gospod, ker sem vse zapil, darujte mi kaj, da ne bom predolgo žeje trpel.“

Sršeni.

Piše Klestin.

Pesniku.

Pevska žila močno bije tebi,
Skoraj da se zbala cepca ne bi.

Liričnim pesnikom.

Le v lup, le vkup, uboga gmajna,
Da prej bo polna moja — cajna.

Grūnu

Gotovo ne iztakne nihče ti skrivališča,
Da ni krog tebe vedno nemškutar-
skega vrišča.

Kazina.

Zverí kakóve zbirajo se baže
Le-tú, ime vam moje že pokaže.

Kričaču.

Kaj narodu koristiš ti,
Če le kričiš močno.

Mar drži jezik za zobmi,
Pa dej, odprí možnjó!

Renegatu.

Prej bil si Slovenec, nemčur si sedaj,
Za groš še Kitajec postaneš kedaj.

Nekomu.

Obljubi na prsa mu križec svetál,
Upogniti bo se na vsako plat dal.

Pseudo-narodnjakom.

„Za narod živimo, za narod smo mi!“
Dokler se vam v narodu dobro godi,
A zanj kaj trpeti, preveč vas boli.

Bahaču.

Za narod se jezik ti vedno vrti,
Če treba je cvenka, pa ni ga in ni.

Obljubiti in dati.

„Kako pa kaj letošnja letina, očka; ali se bo obnesla?“

„Bo že, bo že! Bog nam kaže vsega obilo, samo če nam bo tudi dal!“

Vzdih pijanca.

Srce bolesti je polno;
Záme tolažbe več ni,
V žepih ni solda za vino,
V čevih pa „maček“ čepi.

—t—

Dobro bi bilo.

Ubožec, kateremu je žena trojčke porodila, gre k gospodu župniku ter mu potoži svojo nezgodo; a gospod župnik ga tolaži z besedami:

„Ako Bog vstvari ptiča, vstvari tudi črviča.“

„Oh, gospod župnik; ako bodo otroci moji jedli črviče, potem pa že bo.“

Otročje.

Nek oče je šel s svojim sinkom mimo vislic.

„Kaj pa je to, oče?“ prasha ga sinček.

„Ljubi moj Pepček; lej tu gori obešajo uboge grešnike.“

„Oče, kam pa bogate?“

Oče pa je bil tako plitvo izobražen, da mu na to ni vedel odgovora.

Goriške petarde.

Zmesil naroden goriški pohajač.

V Hačnerji na Kitajskem v lepej in prijaznej vasi goriške okolice so imeli te dni veliki narodni (?) ples na čast svetemu Mohorji. (Izredna čast.) Ob tej priliki je neko gizdalinče iz rodú culujskega plemena razobesilo na svojo hišo laško tricoloro — pa kaj — saj to je bilo le nedolžno veselje mladega irredentarskega frkolina! Kedor bi utegnil temu oporekati, da ni takó, reklo bi se mu prav lahko, da ima v glavi namesto možgan — laško štopo.

* * *

V laškej vasi s prvaškim imenom, katere prebivalci najraje slovenski govoré, prilastili so si ta lep običaj, da nosijo nekateri mladeniči slovensko trobojnico na pokrivalih. Jeden izmed teh mladeničev pohodi nekoč s tovariši bližnjo vas Ečner. Slučajno pa vodi v ono vas cesta mimo hiše culujskega irredentarja. Ko pa mladi irredentari zapazi slovenske trobojnice na pokrivalih, začne na vse pretege upiti in noretí v blaženem jezici dolce di si: Bandiera

degli Sciavi! Odgovor pa je dobil: Vivva la dolce patria polentaria, e vivva la pelagra!

* * *

Baš omenjenega dne pohodi naroden naš učitelj svojega tovariša v R. v goriški okolici. Povabljen je bil tudi na obed. Po obedu pride v ono družbo tudi culujski frkolin ter začne narodnega učitelja insultovati zarad slovenskih trobojnic na pokrivalih — a z bedaki se še bogovi brezuspešno boré — to je posijalo v glavo našemu učitelju in ni se hotel prepirati z — bedakom, kar je posebno jezilo mladega irredentarja. Za poklon pa je culujski junak skrivaj zmuznil učitelju slarnik, na kateri bi bil rad pripel — laško tricolore; ker se je bila pa družba med tem razšla (učitelj brez pokrivala), ni mu bilo dano to nedolžno veselje. Vidiš je jabelko, Hohenlohe! razreži je, ugrizni krhelj in tako postaneš vsevedez in v državnem zboru boš lahko govoril na „pamet“ in ne na diktando — filistrov, da dokažeš svetu, da goriška dežela nima irredentarjev, ali pa da jih ima. Vidiš, ako nisi — slep.

* * *

V R. v goriški okolici so najunetejši slovenski rodoljubi, dokaz temu je, da so te dni jednoglasno skleni i zidati nov „Narodni Dom“, recte čitalnico. Iz ljubezni do naroda našega so darovali nekateri že po 0000 goldinarjev v ta namen, osobito pa se odlikuje culujski junak, ki je daroval jedno ničlo več od zgoraj imenovane vsote, a s pogojem, da bode On voljen čitalniškim predsednikom. Tudi je v to svrho odločil ogromen znesek za novo čitalnično zastavo, katera pa se ima s tem odlikovati od drugih zastav, da bode imela med rudečo in belo bojo — zeleno.

* * *

V prijaznej vasi, „Lepem skoku“ imenovanej, bila je pred nedavnim časom volitev osnovnega odbora nekega prav potrebnega društva. Neko nedeljo popoludne se je sešlo v to svrho mnogo volilcev iz vseh pet (!) delov sveta, da volijo omenjeni odbor. Volitev se je pričela in sicer po novoiznajdeni metodi: Abraham je volil Izaka in to zato, ker je očitno dokazano, da je telesno jako razvit in še dokaj razširjen mož in tehta dobrih sto kilogramov; tedaj močna oseba in dobra, ako bode kedaj treba sukati gorjačo.

Krokarska himna.

Pikec.

Nocoj smo se sobrali,
Da bomo odkrevljali
Ponižno v sveti hram,
Kjer vince lesketá se
In kranjske se klobase
Smehljajo ljubko nam.

Že dela noč se skorej,
Na noge, bratci, torej!
Na noge, krokovód!
Na čeli ti nam hodi,
Po pravi poti vodi
V obljubljeni nas kot!

Brez straha prileteli
Že v kraj smo, kjer imeli
Boj bomo hud nočoj.
Sovraga zagrabimo
In krepko ga davimo!
Tak nas ne straši boj!

Če tudi mnogi pade,
Če tudi ni je nade,
Da zmagali bi mi,
Pa, krokarski sinovje,
Saj pasti za domovje
Je vredno vse časti.

To vam je bojevanje,
Ne boj, mesarsko klanje!
V potocih teče kri.
In šum in hrum se čuje,
Da zid se pretresuje,
Pa zmage le še ni.

Kot mravelj na mravljišči
Je vragov na bojišči —
Na vsacega deset.

Če sto se jih zadavi,
Sto družih se postavi
Na noge urno spet.

Todá memento mori!
Zastonj so vsi napori,
Sovrag je premočan.
V naročje smrti črne
Se zadnji krokar zvrne
Pred kot ródí se dan.

Visoko solnce sije,
Ko krokar se izvije
Iz sladkomilih sanj.
Kot svinec težko ziblje
Butico in ugiblje,
Kak dan bo danes zanj.

Okrog brez misli tava
In mačka prepeljava
Velicega sobój.
A ko večer stemní se
Pa v krok spet zakadí se
S tovariši takój.

Nežni spol in cvetlice.

„Oj, prijatelj, kako imaš pridno soprogo; ves dan je med svojimi ljubljenkami, cveticami ter skrbi zanje, kakor pravi vrtnar.“

„Da, da! Pridna je, pridna; samo pije ga silo rada.“

„Kaj vraga! Saj včasih ga ni.“

„Prav praviš! Včasih ga res ni pila; toda, kar sem nekoč prišel dobre volje domov ter jej dejal „rožica moja“, nasrka se ga slednji dan do dobra, izgovorivši se, da se rožicam mora dobro prilivati, sicer vsahnejo.“

Konstatovalo se je, da take osebe utegnejo društvenemu namenu zadostovati in — basta! Izak je na to volil Jakopa, zopet zato, ker je duševno zvit, duševna zvitost, premaga vsako še največjo telesno razvitost. Tu sta dve osebi v kontrastu, namreč v dušni in telesni razvitosti, ker prvi je telesno razvit, a duševno zavit in drugi pa telesno povit, a duševno zvit; zajedno se je reklo, da se ta svojsta ne smeta v nobenem društvu pogrešati. Nadalje je boter volil kompareta in kompare botra, tako je bila volitev končana in — punctum! — Nek nagajivec pa je iznašel takoj rezultat tej volitvi ter zapisal v volilni sobi na duri:

Osel z oslom riga:
To vse skup bo figa!

* * *

Trije veseli laški fantje, recte nagajivci, med njimi Tone postójinčan, namenili so se nekoč pohoditi goriško „Cusino popolare“, kjer se nahajajo jedino le slovenski napisi. Ko prime Tone postójinčan za kljuko ter vidi na tabli in steklenih vratih napise v slovenskem jeziku, vrne se rekoč: „Fantje, idimo, tu nimajo nič za nas, tu je kuhinja izključljivo le za — antislovence.“

* * *

Krasná si domovina moja,
Krasná, da ti jednake ni;
Oj, žal le, da pijavk brez broja,
Po tebi lazi ter ti pije kri.
S. M—č.

Dva gospoda iz one vrste dobrih ljudi, ki črtijo prazne kozarce, pohodila sta preteklo zimo vas P., v katerej je bila baš narodna veselica. Ko se jima pa je z obrtom polnjenja in praznjenja kozarcev mošnja zelo posušila, šine jednemu prav dobra misel v možgane, namreč kako bi se najhitreje dala mošnja zopet „nafotrati“. Čujte, novo iznajdbo! Jeden imenovanih gospodov vzame krožnik in z dobro namazanim šarlatanskim jezikom hodi okoli rodoljubov, kateri so baš večerjali, ter nabira za „Narodni Dom“ (?) in — kakor bi pihnil, ležalo je na krožniku dvajset goldinarjev. Ako bi pa danes kdo cenjenih „Rogačevih“ čitateljev prašal ali je „Narodni Dom“ dobil onih dvajset goldinarjev, dobil bi odgovor: „Ne!“ Jeziki nekaterih porednih Evic, hočejo po vsej sili vedeti, da

sta onih dvajset goldinarjev ona dva gospoda prestregla iz steklenic v kozarce in odtoč v telesno večnost njeginega žiznega stroja.

Rešitev skrivnostnega napisa

v 14. številki „Rogača“.

Kedor ne pije rogačko kislo vodo, meša med vino naj si sodo.

Rešitev aritmogrifa

v 14. številki „Rogača“.

SvinobroD
LovroO
OtokaR
VeronikaA
EljeN
NositI
SlavčeK
KraS
IstraN
NovicE
AnenkoV
RazdrtO
OvidiopoL
DumaS

Vč. g. Vinko Lapajne: Hvala na poslanem. Več ustno. — Vč. g. C-t-č: Nadaljevanje prejel, toda, žal, za to številko prepozno. Blagovolite odslej nekoliko prej pošiljati, da ne bo več takega presledka. Srčna hvala in pozdrav. — —t—: Hvala in pozdrav. — Klestin: Hvala Zdravstvujte.

V čast severnim našim bratom o njih prihodu v Ljubljano, izdali smo slavnostno številko, katera se dobiva v „Narodni Tiskarni“ po 30 kr.

„Rogač“ izhaja 10. in 25. dan vsakega meseca na celi pólí velike četvorke ter stoji po pošti prejeman celo leto 3 gld. 20 kr., pol leta 1 gld. 60 kr., četrt leta 85 kr.; za Ljubljano celo leto 3 gld., pol leta 1 gld. 50 kr., četrt leta 80 kr.; izven Avstrije celo leto 4 gld. Posamične številke so po 15 kr. — Naročnino in dopise sprejema lastništvo in uredništvo: Gradaške ulice števil. 16. v Ljubljani. — Tiska „Narodna Tiskarna“ v Ljubljani.